

מסורת הש"ס

(א) [פי' חסד לקמן ט' ד"ה]
 (ב) [ויריבין סה:]
 (ג) [מקדש ה' כ"ה]
 (ד) [ט"ז י"ט, (ה) חולין]
 (ו) [לפני ה']
 (ז) [מחנה בני ישראל]
 (ח) [לפני בני ישראל]
 (ט) [כ"ה שנה מנא].

תורה אור השלם

1. ובימים הראשון מקרא
 מקרא ובימים השני
 מקרא מקרא ובימים
 כל מלאכה לא יעשה
 קדש אך אשר יאכל לכל
 נפש הוא לבדו יעשה
 לכם: שמות י"ב טו
 2. וקח עשרה אנשים
 מקרב העיר ואמר שבו
 פה וישבו:

מוסף רש"י

מסור. ומותר דלן כן
 חקון ויבטן נמי לא גזרו
 בה שבת משום צדקה (שם)
 הורה רבי כר'
 יקב. שם משע לידי
 והורה להחמיר ולא ספק
 על דבריו (חולין י"ד).

פטור. וקיימא לן פטור ומותר לכתחלה ביצירות שבת (שבת דף ג.)
קשיא למאן דאמר דהאי נמי להוציא דס הוא: **פסס.** גבי לישה:
פקיד. כנוס ביחד: **ועקיר.** כולו מן הכשר ועומד ללכת: **כפא.**
 דס בתולים: **פקיד** הוא ולא עקיר. לגמרי אלא נבלע קמל בתולים
 אע"פ שאינו מחובר כשאר דס

האברים אלא כנוס מהיו דומה
 למחבר הוא שאינו מוכן ללכת
 בלישה: **אפסוס** מטעלי. מנו לה
 מטעלין מחת ידה במשטן לשיעבוד
 כמותה עד שיכתבו שטר כמותה
 כשעבוד קרקעות: **מאי דעסיך.**
 למישרי ביו"ט יותר מנשנת: **לזורך.**
 אוכל נפש כנון שמיטה: **מוגמר.**
 כשמים על האש לגמר את הכלים
 ואת הנגדים: **אלך אחר קרף לכל**
נפש דבר השוה לכל נפש. מותר.
 ובעילה שזה לכל אכל מוגמר אינו
 אלא למפוקס: **ומי איכא הורא**
למסור. ומי קרי אסור הורא.

משום דכל אדם רשאי להחמיר
 והאסור אין זה סמיכה בדברים שאסרי'
 מן הספק שאין ההלכה נכירה לו
 הוא לא ואסור אכל הממיר סומך על
 שמועה או על סברה חכמתו היא
 הורא: **פורס כ"ה.** משנה היא
 במסכת מיר דהילי המלכה שלא
 נזהר למחמה ונדרה שבע שנים
 נזיר (בבלי) לארץ ועתה לארץ
 הורא ד"ה שמה מורה עוד ו' שנים
 אחרות: **חוט השדרה שנפסק ברובו.**
 טריפה: **טעונה כרכס.** נרמח
 חמנים: **נושו אלמון הוה.** דאמר
 מר אבנן זה נעשו וכבר היו לו י'
 נשים ושלשים נזות נכנסה בתר (דף
 66). **האמרם שבעה.** מדלשה
 טעונה דקאמר רב הוה אוקומנא
 דלינה טעונה שבעה מכלל דטעונה
 דקאמר רבי אלא שבעה:

מנכרין

הכי אמר ר' אבהו שאל ר' ישמעאל בן עקיבא דמן צור את רבי יוחנן בצידין
 ואנא שמעני מהו לבעול בתחלה בשבת ואמר ליה אסור והלכתא ימותר
 לבעול בתחלה בשבת: אמר רבי חלבו אמר רב הונא א"ר אבא בר זבדא
 אמר רב אחת בתולה ואחת אלמנה אינה טעונה ברכה ואמר רב הונא
 הכי והאמר רב הונא אלמנה אינה טעונה ברכה לא קשיא כאן בבחור
 שנשא אלמנה כאן באלמון שנשא אלמנה ואלמון שנשא אלמנה לא
 והאמר רב נחמן אמר לי הונא בר נתן תנא מנין ה"ל ברכת חתנים בעשרה
 שנאמר ויקח עשרה אנשים מוקני העיר ויאמר שבו פה וישבו ובעונו
 אלמון שנשא אלמנה הוה מאי אינה טעונה ברכה דאמר רב הונא אינה טעונה
 ברכה כל ז' יאכל יום אחד טעונה ברכה אלא הא דתניא שקדו חכמים
 על תקנת בנות ישראל שיהא שמוח עמה ג' ימים במאי אי בבחור האמרת
 שבעה אי באלמון האמרת יום אחד איבעית אימא באלמון יום אחד לברכה
 וישלשה לשמחה ואיבעית אימא בבחור שבעה לברכה וישלשה לשמחה

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ז.

גבי בעילה אית לן למשרי אע"ג דליכא זכרית כיון דלא הוי פסוק
 רישא לענין פתח כיון דאפשר להוציא דס בלא עשיית פתח
 דמוחכ לעיל (דף ה:) ומשני הכא פקיד ולא עקיר דקסבר דס חבורי
 מיתגר והוא הדין דהוי מני' לשני' דלפתח הוא כרץ אלא לפי מאי

דקום ליה דלגס הוא כרץ משני ליה
 ומינה דהא שמואל במלכה שאינה
 לריכה לגופה סבר לה כר' יהודה
 דאמר ר' ז' (והמקנה ד' פה) (ושם) וזכר'
 כל המדיר (והמס' ד' 35) ועוד דמדבר
 שאין מתכוין דשרי ר"ש ה"ל לאקשוי
 ולא ממלכה שאינה לריכה לגופה
 כיון דרוב בקאין ולא הוי פסוק רישא:

ביתור. שהותרה צדור. פירוש
 לגורך אוכל נפש הותרה
 נמי שלא לגורך אוכל נפש ובלבד
 שיהא לורך הנאת היום או לורך
 קיום מלוה ביו"ט כההיא דהוצאת
 קטן למולו וספר חוריה לקרות זו
 ולולד ללכת זו (נדה דף יב.) אלא
 שלא לגורך היום כלל לא כמו הוצאת
 אבנים דמייחב והאסור מיו"ט לחול
 לרב חסדא דאמר לוקה (שם דף ק.)
 משום דלית דאמר נאקה ושמיטת עולם
 נדה דשרי לבה" (שם דף ק.) היינו
 משום שלא יאז שמתן מלל ושלמן
 רכן חסר ומולא מתן כחור כימו

דאמרין בפ"ק דפסחים (דף ו.) (ושם)
 דכופה עליו כלי ולא שריין לשורפו
 משום מתוך היינו משום דאסור
 לשורפו מדריגן משום מוקצה דאסור
 לטלטלו אלא אין לומר דלירי
 כשניטלו ממלך מקום מדריגן מולא
 לשורפו והוי לורך היום דממנוה
 דרגנן נמי שריין היכא דליכא למימר
 מתוך והא דפלגיני זכר' (וזה"ל) (פ"ה)
 דף י"ב:) במגלה גיד הנשה ביו"ט
 ואכלו דלג"ש דלית להו מתוך לוקה
 ולג"ה דלית להו מתוך אינו לוקה
 כרץ לומר אע"ג דלא חשיב אוכל נפש
 משום אסור דריגנן עליה מלל
 מקום לורך היום הוא כיון דאכל
 ליה ונראה לר"י דהוצאת מיתקן לטייל
 הוי לורך היום ומינה הוצאת לגורך
 נכרי נראה דכריב ומה שנהגו עמה
 להוציא לגורך נכרי היה נראה לרש"א
 משום דרשות הרבים דידן לא הוי
 אלא כרמלית דאין רחמין ט"ו אמה
 וגבי יו"ט לא גזר רבנן כי הכי דלא
 תקון רבנן עירובי חצירות ביו"ט
 דמשמע ברש פרק שני דביצה (דף
 טו:) דאמר יו"ט שחל להיות ערב
 שבת כו' רבי אומר מערבין עירובי
 חצירות אלא לא עירובי מחומין לפי
 שהמה אסור בדבר האסור לו ולי
 אהא אסורו דנדר המותר לו אלא

לא תקון עירובי חצירות ביו"ט והוא הדין דלא גזרו כרמלית והא דקיימא לן בפרק אמרו לו (בכריתות דף יד.) (ושם)
 דיש עירוב והוצאת ליו"ט נראה דלירי בעירובי מחומין וזכר חור בו דמתגר שאינה מעורבת אין ללמוד ממנה לכרמלית דחמיר טפי כמו
 שפירשתי במסכת שבת (דף קה.) ועוד נראה דהא דקיימא לן דיש עירוב והוצאת ליו"ט בעירובי חצירות מיירי מדענין למימר בפרק אמרו לו
 (בכריתות דף יד.) (ושם) דאין עירוב והוצאת ליו"ט מדענין למימר בפרק אמרו לו (וכריתות דף יד.) (ושם) דאין עירוב והוצאת ליו"ט מדענין למימר בפרק אמרו לו (וכריתות דף יד.) (ושם) דאין עירוב והוצאת ליו"ט מדענין למימר בפרק אמרו לו
 והוצאת ליו"ט מדענין למימר בפרק אמרו לו (וכריתות דף יד.) (ושם) דאין עירוב והוצאת ליו"ט מדענין למימר בפרק אמרו לו (וכריתות דף יד.) (ושם) דאין עירוב והוצאת ליו"ט מדענין למימר בפרק אמרו לו
 אלא משום הוצאת אכל עירובי מחומין אין עניינה להוצאת והא דקאמר ר' אהא אסורו דנדר המותר לו היינו משום דמותר להוציא
 לגורך: **אלא** פתחה יוא מותר יעשוט מוגבר ביו"ט. ואם תאמר לירייה נמי תקשי וכו' לא סבר דאמרין מתוך הא טעמא
 דבי' הכי הוא ויש לומר שהיה סוגר דטעמא דבית הלל משום דאין עירוב והוצאת כדקא' ס"ד מעיקרא בביצה אע"ג דהתם פריך
 עלה דלמא לרב פפי לא שמעי לה ועו"ל שהיה סוגר הותרה שלא לגורך ובלבד שיהא דבר הרגיל ולהכי פריך דהוה אסור רגיל טפי
 ממוגמר: **אמר** ר' אבהו דבר הצריך ל' נפש קאמינא וצבי צריך ל' נפש. וכן ביאה וקשה לר"י דאמר בסוף פ"ב דביצה (דף
 כג.) מהו לכנות הנר מפני דבר אחר ומסיק דאסור הא הכא שרי משום דלרץ לכל נפש וי"ל דהכא דוקא בבעילה דמלוה היא דהוי
 לורך מלוה היום אלא שאר בעילות אין כל כך לורך היום ועו"ל דיכיוו הנר מפני דבר אחר הוי כמו מכשירין דאפילו דאסור נפש אסור וכן
 מוכח התם דפריך עלה מהא דתניא דמכנין את הנקעת כדי שלא יתעשן הבית ומשני היא רבי יהודה היא דשרי מכשירי אוכל נפש
 כי קאמינא לרבנן: **והלכתא** מותר לבעול בתחלה בשבת. ולא חיישין שמא יחטוין בן עוף והא דאמרין למיעבד סעודה בשבת:

מקלות

עין משפט
נר מצוה

כו א מ"י פ"י מהל'
 אשוח הל' ט פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י כ:
 כו ב מ"י פ"י מהל'
 מירוח הל' כ:
 כז ג מ"י פ"י מהל'
 שמיטה הל' א פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י א:
 כח ד מ"י פ"י מהל'
 שבת הל' י פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י א:
 כט ה מ"י פ"י מהל'
 שבת הל' י פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י א:
 ל ו מ"י פ"י מהל'
 שבת הל' י פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י א:

ל ו מ"י פ"י מהל'
 שבת הל' י פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י א:
 לו ז מ"י פ"י מהל'
 שבת הל' י פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י א:
 לז ח מ"י פ"י מהל'
 שבת הל' י פתח
 עשן מה עושי' אה"פ פ'
 ט פ"י א:

תוספות ר"ד

א"ל והא לא כתבינא
 כתובות ואסור חמשים
 לשורות אדם את אשתי
 שעה אחת כלא בתורה
 א"ל אפסודו מטלילי
 שיעור בחובתה. פי' שיהיה
 משכון בידה עד שיכתוב
 לה שטר בחובתה: א"ר
 חלבו א"ר אדא בר זבדא
 אמר רב א' בתולה ואי
 אלמנה טעונה ברכה (בבלי)
 שבעה. פי' טעונה ברכה
 כל ז' ימים ולקמן מוקי לה
 דאכא פנים חדשות: ורבי
 אמר רב זכאי ורבי חנני
 אלמנה אינה טעונה ברכה
 כל ז' אלא יום א'. ל"ק כאן
 בבחור שנשא אלמנה כאן
 באלמון שנשא אלמנה.
 מיתביי מברכים לבתולה
 ד' ולאמנה יום א' מאי
 לא לאמנה שנשאת
 לבחור. לא לאמון. אבל
 לבחור מאי ו'. איה
 ליתנו מברכין לבתולה ו'
 ולאמנה שנשאת לבחור
 ו' ולאמנה שנשאת
 לאלמון יום א'. מילתא
 פסיקא קמי' ליכא בתולה
 דצורא מו' פי' ואפילו
 נשאת לאלמון. וליכא
 אלמנה דצורא מו' א':
 אלא הא דתניא שקדו
 חמשים על תקנת בנות
 ישראל שיהא שמוח עמה
 ג' ימים במאי אי בבחור
 הא אמרת ו' אם באלמון
 הא אמרת יום א'. איבעית
 אימא בבחור ד' לברכה ו'
 לשפחה איבעית באלמון
 יום א' לברכה ו' ולישפחה:

